

Capítol 1

L' oncle Enric em volia molt. Jo també l'estimava. En les reunions familiars, quan era xicoteta, sempre anava darrere d'ell. Aquell 25 de maig també el seguia de prop, amb la diferència que a ell el duïen dins d'un taüt cap al cementeri. Després de la seua mort res tornaria a ser igual. En el breu trajecte entre la porta de la parròquia on li van fer el funeral i el nínxol, em van donar la notícia que ho canviaria tot.

—Tu eres Sara, la neboda del difunt?

—Sí —vaig contestar a l'home que m'ho preguntava.

—Soc amic, bé, era amic del teu oncle. No sé si ell t'ho havia dit, però vull que sàpies que t'ha deixat en herència el bancal d'oliveres.

—Hala!

L'exclamació la va amollar la meua amiga Mati, que m'acompanyava agarrada del braç. Érem veïnes de tota la vida, i encara que tenia dos anys més que jo, ens dúiem molt bé i ens teníem molta confiança. Era com de la família.

—Ves amb compte —m'advertí l'home—, no cal que t'explique com és ta tia. Farà tot el que puga per deixar-te sense

res, i l'oncle s'ho recelava, per això em va encomanar que, si li passava qualsevol cosa, et recordara personalment que tu estàs en el testament. Te'n recordes del bancal? I de la caseta? De xicoteta vingueres algunes vegades.

—Sí, sí que ho recorde, però fa molt de temps que no hi anem.

—Doncs ja ho saps. Jo apreciava molt el teu oncle, era molt bona persona, no com ta tia... uf, quin bitxo, la Salvoreta! Bé, si necessites qualsevol cosa, estic a la teua disposició. Em diuen Nofre i visc darrere de l'església, en una casa que fa cantó al carrer Major. De tota manera, apunta't el meu telèfon —digué.

Li vaig fer una perduda per tal que tinguera també el meu número. Després es va despedir i es va perdre entre la gent, mentre Mati em fregia a preguntes.

—Hosti, tia! Ho he sentit bé? Heretaràs un camp d'oliveres?

—Si no ho recorde malament, és un bancal amb sis o set arbres. Deu com a molt.

—I una casa!

—Una caseta —la vaig corregir.

—Però t'ho ha deixat a tu directament, en lloc de deixar-li-ho a ton pare, que és el seu germà.

—Mon pare i ell no es parlaven. Com que no tenia fills, m'ha tocat a mi, que era la seua fillola.

—Tia, eres propietària als setze anys! Podries condicionar la caseta i vindríem algun cap de setmana. Té piscina?

—Mati!, que son quatre parets i un sostre on l'oncle guardava les ferramentes i un grapat de trastos!

—Té igual, podríem fer-nos una casa rural particular.

—Estàs boja!

—Com una xota!

Sense adonar-se'n, Mati havia alçat la veu i alguns integrants de la comitiva van girar-se en sentir el seu crit.

—No crides, que estem en un soterrar. Ja en parlarem després.

Sota un sol de mitja vesprada que anunciava la calor de l'imminent estiu, vam arribar a la porta del cementeri on mon pare i mon germà van rebre el condol dels acompanyants. En molts pobles encara es manté el costum que les dones no podem formar part del dol. Ja dins, la tia Salvoreta i uns quants nebots d'ella es van arreglar en primera fila davant del nínxol. El pare no volgué compartir eixe lloc i es va quedar més endarrerit, i nosaltres amb ell. La raó era que no volia estar prop de la seua cunyada. Des que es va casar amb l'oncle Enric, els germans no es duïen bé. Quan va morir el iaio va tirar tota la llenya al foc per l'herència i va provocar que deixaren de parlar-se. Només quan vaig nàixer jo es va restablir la relació, però als pocs anys tornaren a renyir.

El fosser, amb tota la calma del món, va anar col·locant les rajoles per a tancar el nínxol. De quan en quan parava per encendre la punta d'un puret que se li apagava constantment.

—Per l'amor de Déu! —deien per darrere—. Ací se'ns farà de nit!

—No et queixes, que hui no va begut —contestaven a eixe comentari.

L'espera prolongada va provocar que la gent començara a xarrar, oblidant-se del silenci respectuós que calia en eixos moments. Fins i tot en la primera fila conversaven animadament, i no precisament per a consolar la viuda.

—Tia, hem pensat que ens enduem el cotxe —li va anunciar un nebot—. Quan hages d'anar a algun lloc, ens avises i t'arreglarem per a dur-te on vulgues.

—El cotxe es queda ací.

—Però tu no condueixes, i si està parat durant temps, potser no el puguem arrancar quan el necessites —va insistir un altre nebot.

—El cotxe es queda ací —es va refermar la tia.

La mare estava indignada. Allí mateix ens comentava a Mati i a mi com d'avariciosos eren en eixa família.

—No els han faltat mai els diners, però sempre volen acaparar-ho tot!

Tres dies després vaig quedar amb Adrià a mitjan vesprada. No parava d'enviar-me *whatsapps* insistint que havíem de parlar, que era important. Jo sabia què pretenia i no m'abellia gens afrontar una conversa que ja em cansava abans de començar-la, però tampoc volia que em donara la llanda sense parar. Estàvem en ple final de curs i calia estalviar distraccions. Bajanades, les justes, com diria mon pare.

—Sara, jo crec que hem tingut temps de sobra per a adonar-nos que no podem viure separats.

—Tems de sobra n'hauràs tingut tu. A més, sé segur que no som tan inseparables.

Va posar cara de «malament comencem» i es va quedar en silenci. Estava tan convençut de tindre sempre el punt de vista més encertat sobre qualsevol cosa que quan el contradeies es bloquejava. Com que els dos érem alts, amb ulls clars i cabells rossos arrissats, i amb un caràcter obert, tothora anava dient que estàvem fets l'u per a l'altre. Ara, quan va sentir que posava en dubte això de no poder viure sense ell, es va descol·locar.

—Des de despús-ahir no, l'altre, que a penes em contestes els *whatsapps* que t'he enviat —em va reprotxar quan aconseguí reaccionar.

—Després-ahir no, l'altre, estava a làtova soterrant el meu oncle.

—Sí, tens raó. Ho sent, però vull que m'entengues. Em vas demanar un parèntesi perquè et senties un poc aclaparada. Han passat més de dos setmanes i pense que no hi ha cap motiu per no tornar a estar com abans. Ens ha anat molt bé des del principi i, superada esta xicoteta crisi, tot anirà millor.

—Tio, em sorprén que parles de crisi. Fins a hui no havies admés que alguna cosa no rodava bé.

—I seguisc pensant que tot va perfecte. Si he dit crisi és perquè tu has volgut interrompre la relació.

—Adrià, no has entés res, veritat? No recordes tot el que et vaig dir fa dos setmanes?

—Sí que ho recorde, i em parlaves de coses sense importància —em va amollar, com si res—, vull dir, coses que són fruit de la teua imaginació, i que oblidaràs sense adonar-te'n.

No sé com em vaig contindre. Li vaig dir que prorrogàvem uns dies més el parèntesi perquè jo necessitava més temps per a cavil·lar sobre eixes coses sense importància, com deia ell. I si no estava d'acord, trencàvem palletes i en pau. Novament es va quedar parat en sentir-me, i jo vaig aprofitar per a esmunyir-me. Li diguí que tenia pressa i me'n vaig anar sense donar-li temps a reaccionar.

Em vaig quedar fotuda. Adrià em mostrava la cara que menys m'agradava, i això em posava nerviosa i no m'ajudava gens a pensar tranquil·lament. La veritat és que jo no volia trencar la relació. Ho passàvem bé, sí, amb molta festa, molt de botellot, molt d'anar d'ací cap allà, però això no era prou per a mi. Amb el pas del temps anaren apareixent els dubtes. A poc a poc comencí a adonar-me que no parlàvem sobre temes que

a mi m'interessaven, no ho sé, eixes converses que no tens amb algú el primer dia que ixes, però que, després de cinc mesos que dúiem junts, se suposa que brollen espontàniament i faciliten que ens coneguem millor. Recorde que un dia isqué el tema de les causes solidàries i em va dir que era un rotllo. Quan li vaig comentar que em semblava que estàvem caient en una rutina superficial, em va contestar que tot eren imaginacions meues i que havia de canviar el xip, que no era bo calfar-se tant el cap per a viure feliç. En lloc d'anar a menys, els meus dubtes creixien. Supose que, en qualsevol parella, els dos s'han d'acoblar l'u a l'altre, però hi havia coses que no m'agradaven i no sabia si la solució era adaptar-me a com era Adrià o que ell canviara.

Estava preparant l'examen de mates que tenia en dos dies quan em va entrar un *whatsapp* de Mati. Em va preguntar si hi havia novetats en l'assumpte del bancal, i quan vaig dir que sí, i que li les contaria més tard, no va tindre paciència i em va telefonar.

—Alò? Soc un *millionagui fgancés* i vull *investig* capital en el *sectog ughbanístic*. Que no *tindgà* vosté un bancal *peg a feg* una casa *guga*?

—Estàs com una cabra, veïna! —li vaig dir, descollonant-me.

—Ja has encarregat els plànols a algun interiorista de renom?

—Sent decebre't, però haurem d'aparcir la idea.

Li vaig contar que ma mare, fent un esforç, havia telefonat a la tia Salvoreta perquè li sabia mal seguir sense parlar-li ara que s'havia quedat a soles. Després de xarrar una estona li havia fet menció del bancal d'oliveres que, segons els havien comentat quan jo era xicoteta, seria per a mi. Tanmateix, la tia li va

contestar que finalment l'oncle no va fer el que havia dit anys abans. El testament estava redactat de manera que qui faltara primer li ho deixava tot a l'altre, i a mi no em tocava res.

—Però si l'amic de l'oncle vingué expressament a dir-te que te l'havia deixat a tu! —es va sorprendre Mati.

—Ma tia és molt embolicadora. Ja veurem com quedem. Tan contenta que estava jo d'haver heretat, i l'alegria només m'ha durat uns dies.

—Tu estàs segura que ta tia pot canviar el testament així com així? —em va preguntar.

—Se suposa que no, però tampoc sabem exactament què hi posa. Ens volem informar sobre què es pot fer. Diu mon pare que parlarà amb un advocat amic seu.

—O siga, que allò de muntar una casa rural està en l'aire? Jo que ja m'havia fet il·lusions!

—Hauràs de conformar-te a seguir imaginant-la.

—O no! Saps què farem? Este cap de setmana agarrem el cotxe i movem cap a làtova.

—Estàs boja! —li vaig dir, rient—. Què se'ns ha perdut allí?

—Sara! Una terratinent ha de visitar les seues propietats.

—Ho faria si no tinguera exàmens.

—Tan sabuda com eres i amb les notes que traus, no cal que estudies tant. Segur que pots permetre't descansar un matí este cap de setmana, que acabaràs tarumba.

—Mati, he d'estudiar. De fet, ara hauria d'estar repassant exercicis d'estadística.

Quan vam acabar la conversa, em va costar traure'm el tema del cap. No feia més que intentar recordar com de gran era el camp i com era la caseta. A més, la imaginació sempre

s'estimula quan et toca fer una faena avorrida, així que, sense adonar-me'n, ja em veia condicionant la propietat amb l'ajuda d'amigues i amics, i planejant escapades de cap de setmana per a gaudir d'un lloc exclusiu per a nosaltres. Fins i tot vaig veure'm en companyia d'Adrià, els dos a soles, amb la caseta convertida en un cau d'amor. Quina bogeria!

Per culpa de la meua amiga em vaig distraure tant que quasi perd mitja vesprada. Ella era un terratrèmol, un *petit treblement de terre*, com li deia sa iaia francesa. I tenia raó. Mati no feia més de metre i mig d'alçada, però tenia uns ulls negres tan vius que et marejava només de mirar-te. Amb un caràcter idoni per a ser l'epicentre de qualsevol sarau, la seua impulsivitat somovia l'ambient com si es tractara d'un sisme.

Dissabte a les nou i mitja, Mati em va arreplegar i vam moure cap a làtova. Passat el poble, després d'unes quantes voltes per vies polsegoses, vam enfilar la costera que, suposadament pujava a l'oliverar. En això vam veure un xic que caminava per la vora i vam parar.

—On du este camí? —li va preguntar Mati.

—A un despoblat, però allí només van els caçadors quan alcen la veda.

—Saps si hi ha cap caseta per ací?

—No ho sé.

Vam donar-li les gràcies i vam decidir seguir un poc més. Després de recórrer uns dos-cents metres vam trobar l'oliverar de l'oncle Enric. Deixàrem el cotxe arrimat a la vora del marge i ens haguérem d'agarrar de la mà per ajudar-nos a pujar la rampa d'accés al bancal. Les pluges de l'hivern i el pas esporàdic

de la mula mecànica de l'oncle havien desfet tant el camí que semblava una senda de cabres.

—Hosti, tia! Com se'm gire un peu, veurem qui condueix —es va queixar Mati.

—Estàs en baixa forma. Des que t'has comprat el cotxe no fas gens d'exercici. Hauries d'anar a un gimnàs.

—En un gimnàs et fan pujar penya-segats com este?

Vam riure, però de sobte vaig alertar la meua amiga. M'havia adonat que la porta de la caseta estava entreoberta i que hi havia coses escampades pel voltant que no semblaven trastos que l'oncle tinguera tirats per desús. Fins i tot hi havia un cordell d'arbre a arbre amb roba estesa.

—Si vols, tornem cap al poble —va xiuxiuejar Mati.

—Tornar? Ni pensar-ho.

—Ho dic perquè està clar que ací hi ha gent. No sabem quants en són.

—Doncs anem a veure-ho.

Sigil·losament, ens vam apropar esquivant tot allò que hi havia per terra. Uns parells de sabatilles, utensilis de cuina bruts, un baló de futbol vell, una placa solar mig desmuntada, una post sobre uns cavallets plena del que semblaven manualitats, algunes ferramentes del camp i uns quants instruments de percussió ordenats com si foren una bateria. Vam aguar per la porta. Hi havia un escriptori vell amb llibres i papers amuntonats, roba sobre les cadires, un fanalet, un motor... En un racó hi havia una llar i en un altre es veien mantes enrotllades i algun coixí.

—Ací viu gent. Sembla que ara no hi ha ningú, però açò no està abandonat.

—Baixa la veu —va demanar Mati—. Qui siga, no deu estar molt lluny.

Vam eixir a continuar la inspecció per fora i voltàrem la casa. Per allí també hi havia moltes coses escampades. En girar a la part de darrere ens vam sobresaltar. Hi havia un cos nu en terra. No es veia sang ni signes de violència, però romania immòbil de bocaterrosa.

—Està mort? —vaig preguntar, amb un fil de veu.

—Els morts no ronquen. Ei, tu! —va cridar Mati.

El mort va alçar la cara. Era un xic jove, un poc més major que nosaltres. Refregant-se els ulls per la llum del sol, ens va mirar amb estranyesa.

—Què fas? —va preguntar-li.

—Dormir, cony! —contestà, recolzant de nou el cap sobre la manta on estava gitat.

—Podries contestar-nos educadament i deixar de mostrar-nos el teu cul pelut?

—Perdone la senyoreta —va dir, esperesant-se—, és que hui no he tingut temps de depilar-me.

El xic va alçar-se despreocupadament i es va posar un pantalonet curt que tenia a mà. Es va apropar a nosaltres somrient i ens preguntà què se'ns havia perdut per allí.

—Soc Sara, l'ama de la casa. Pots dir-me qui t'ha donat permís per a instal·lar-te ací?

—Jo soc Xisco —va contestar, allargant-me una mà—. El permís me l'ha donat el Pibe.

—No sé qui és, i ja tardes a arreplegar tota esta estesa i anar-te'n.

—No pense anar-me'n, però si voleu quedar-vos no hi ha cap problema. Cabem tots.